

POCIT VINY

VIOLA TWODOVÁ

Viola Twodová

POCIT VINY

Prý nahlas říkám to, na co se ostatní lidé bojí jen
pomyslet.

*Veškeré postavy i děje jsou čistě výplodem mé
fantazie.*

VLTAVÍN

„Libore, pojď prosím se mnou, půjdem za Dominikou,“ přesvědčoval mě Roman.

„Já nevím, co na ní máš, vždyť je jak kluk!“ oponoval jsem mu. Můj mladší brácha se snad vážně zamiloval do té holky, co chodila o třídu níž než já. Tedy vlastně do třídy s mým bráchou. Jo, uznávám, byla prima, taky jsem si s ní rád hrál, ale můj bratr to přeháněl. Byl do ní úplný blázen. A přitom vypadala spíš jako kluk. Nebo možná se tak jen oblékala? Nevím, moc jsem o tom nepřemýšlel. Každopádně byla dost odlišná od těch, které se točily kolem mě a pokoušely se mě sbalit.

A já rozhodně hodlal dát některé z nich šanci. Kluci kolem už si povídali o líbání, a kdo si kdy sáhnul na nějaké to prso nebo dokonce viděl nějakou holku svlečenou, a já pořád nic. Bylo to tím, že jsem měl na starosti mladšího bráchu. O tom jsem byl přesvědčený. A s tím bude teď konec. Rozhodl jsem se. Zkrátka se nechám od nějaké sbalit a získám taky nějaké zkušenosti. A to s touhle holkou moc nepřipadalo do úvahy. Jo, postavit nějaký bunkr nebo se vydat na dobrodružnou cestu lesem, to s ní bylo naprosto dokonalé, ale já teď potřebuji něco jiného. Abych nebyl mezi klukama za úplného pitomce.

„Jdi sám. Já mám na starosti už jiný záležitosti,“ dodal jsem ještě a nehodlal trávit čas věcmi, který mě odváděly od tak lákavých zkušeností.

„Brácho, prosím, pojď se mnou, vždyť víš, že to sám nezvládnou. Třesou se mi kolena, jen když na ni mám promluvit,“ přemlouval mě dál Roman. „Hele, mohli bysme jít třeba hledat vltavíny. Dominika přece slíbila, že nás zavede na tu louku, co už nějaký našla,“ přesvědčoval mě můj mladší sourozenec.

„Ty jsi otrava!“ prohodil jsem směrem k němu, ale už jsem byl nahlodaný. Pravda, najít vltavín, to se jen tak někomu také ještě nepovedlo. A holky mi neutečou. Stejně tam nebyla žádná, se kterou bych měl chuť randit. Vlastně bych rád našel svůj vltavín. A s Dominikou byla zábava. Kdyby mi ji Roman pořád tak nevnucoval, docela rád bych ji zase viděl. Měla smysl pro humor, a to jsem u ostatních holek dost postrádal. A taky byla odvážná. Někdy jsem ji fakt obdivoval. Tvářil jsem se, že to nic není, ale kdyby nebylo jí, nevím, jestli bych měl ke všemu odvahy. Třeba minulý víkend. To jsme lezli nahoru na skálu. Bylo to opravdu strmé a trochu to klouzalo. Ona tam vyšplhala jako laňka. My s bráchou samozřejmě taky. Přece se nedáme zahanbit od nějaké holky. A bylo to prima. Nakonec jsme se smáli a předháněli, kdo vyleze výš.

Ani už si nepamatuju, jak jsme se skamarádili. Prostě tu najednou byla a my tři byli nerozlučná trojice. Jo, už si vzpomínám. Přistěhovala se sem, asi když mi bylo deset. Je tak o rok mladší. Přesto jsme si nějak hned začali spolu hrát a od té doby jsme spolu zažili nejedno dobrodružství. Jednu dobu jsem z ní byl také úplně vedle. I když spíše jako z kamarádky. Jenže pak se do ní zbláznil můj brácha a začal tvrdit, že to je jeho holka. Tedy říkal to jen mně. Jí se to nikdy neodvážil říct, ani nijak naznačit. No a mě už bude šestnáct, tak prostě

musím začít s nějakou chodit. Abych nebyl za blbce. Jsem snad poslední od nás z gymplu. Zatím se mi to podařilo vždy nějak zamluvit. Jenže tlak se zvyšuje a já pořád nic. Ani do tanečních jsem zatím nechodil. Naši řekli, že si to s námi odbudou najednou, když je Roman jen o rok mladší. Takže taneční mě čekají až příští rok. S bráchou a Dominikou. Oba chodí taky k nám na gympl. Už jsme se domluvili. Musel jsem to klukům náležitě vysvětlit, je to prostě čistě kvůli rodičům, že půjdeme spolu.

„Tak platí, jo. Bezva, Libore, ty jsi ten nejlepší brácha pod sluncem!“ rozzářil se Roman. Vzal můj očividně slabý protest jako souhlas. Já si jen naoko lehce povzdechl a už jsem se šel vypravit na hledání vltavínů. Vzali jsme kola, zazvonili na Dominiku a vyrazili jsme. Museli jsme jet pár kilometrů po silnici a pak nás to vedlo po polní cestě. Měli jsme na sobě holiny a tepláky, protože jsme chodili po rozbahněném poli.

Prohlížel jsem si Dominiku od hlavy k patě. Tedy samozřejmě nenápadně. Chtěl jsem zjistit, proč ji ten můj brácha tak miluje. Zřejmě to bylo něco, co nebylo vidět. Měla na sobě vytahanou mikinu a vlasy stočené do drdolu, jako vždy. Jo, vypadala normálně, ale nijak vyzývavě. Člověk by si ji klidně spletl s nějakým klukem. Přesto jsem ji měl rád a těšil se na ni. I když čistě jako na kamarádku. Bratra mi bylo líto. Neměl jsem pocit, že by ona opětovala svoje city k němu. Rozhodl jsem se, že mu to nějak vymluvím.

Chodili jsme po poli půl odpoledne a nic.

„Nějak to dnes nevypadá na velký úlovek,“ vtipkovala Dominika.

„Tobě se to mluví, už máš jeden doma,“ snažil jsem se nedávat najevo svoje zklamání.

„Příště to určitě vyjde. Půjdem raději hned ráno, abychom měli více času. Teď už se bude za chvíli stmívat. Navrhuji se pomalu vrátit,“ říkala celkem logicky. Rozhodli jsme se tedy, že hledání necháme a půjdeme zpět. A vtom se najednou Dominika shýbla a jeden našla!

„Hurá! Máme ho!“ začala výskat, smála se a oči jí jen zářily. Přenesla to nadšení i na nás, i když my tedy nenašli nic.

„Bezva, tak už máš dva,“ okomentoval jsem to lehce hořkým tónem.

„Na,“ podala mi ho. „Mně jeden stačí. A bez vás bych tu stejně nebyla.“

„Fakt? Fakt bys mi ho dala?“ díval jsem se na ni nevěřicně.

„Jo, je tvůj. Ode mě na památku.“ Zubila se na mě. Vzal jsem ho a pečlivě schoval do náprsní kapsy.

„A co já?“ hlásil se hned Roman.

„Ty příště, no,“ odbyla ho stručně Dominika. Nikdy se s ničím moc nepárala.

Sedli jsme na kola a vydali se na cestu domů. Bylo na čase. Rodiče se po nás už budou určitě shánět. A taky že jo. Prý mám mít aspoň já rozum, když jsem z nich nejstarší. Naši už nás hledali i u ní doma. Dominika na mě spiklenecky zamrkala. Ukázala rukou na srdce, kde jsem měl kapsu s vltavínem. Stálo to za to, uvědomil jsem si a opětoval její znamení. Rodiče na nás koukali, co to děláme, ale už nic nekomentovali.

„Byli jsme s Dominikou hledat vltavíny,“ prásknul hned Roman, jen co jsme vešli domů. „A Libor jeden má. Je to nefér. Taky nějakej chci,“ dožadoval se jako malé dítě.

„Je to úplně fér,“ nenechal jsem se. „Příští bude tvůj. Slyšel jsi Dominiku. A jestli se ti to nelíbí, můžeš si za ní jít příště sám!“ zaútočil jsem. Věděl jsem dobře, jak ho umlčím. A taky že ano. Už si nedovolil ani pípnout. I když jsem to nemyslel vůbec vážně. Ve skutečnosti jsem si neuměl představit, že bych Dominiku nevidal. Při tom zjištění se mi stáhnul žaludek. Co to má být? Nerozuměl jsem sám sobě.

Když jsme se sem asi před šesti lety nastěhovali, byla jsem nejdřív našťvaná. Musela jsem opustit svoje kamarády a nikoho jsem tu neznala. Po pár dnech jsem se rozkoukala. A naštěstí o dva domy dál bydleli dva skoro stejně staří kluci. Jak se brzy ukázalo, měli stejně ztřeštěné nápady jako já. Brzy jsme se skamarádili a od té doby se z nás stala nerozlučná trojice. Oni byli bratři a já jedináček. Docela jsem jim záviděla. Možná i proto jsem s nimi trávila každou volnou chvíli.

Jenže teď už mi bude brzy patnáct. Po prázdninách půjdu do tanečních. S Liborem i s Romanem. Už jsme se domluvili. Zatím jsem o tom moc nepřemýšlela. Tedy o klucích. Holky ve třídě už to dost řeší. Mají první zkušenosti. A já nic. S Romanem a Liborem jsme kamarádi. Čistě. I když poslední dobou mám pocit, že Roman se na mě tak divně kouká. Hm. Jako kamarád je fajn, ale jako kluk, se kterým bych se třeba měla líbat? Tak to si neumím představit. Ne, to prostě nejde. A Libor? To je něco jiného, uvažovala jsem. Je s ním legrace. S ním by to asi šlo. Jenže on nejeví žádný zájem o něco podobného. A navíc se kolem něj točí spousta holek. Je to

pohledný kluk. Přesto jsem si všimla, že se na něj poslední dobou nějak těším. No, nechám tomu volný průběh. Jiný zajímavý kluk v mém okolí stejně není.

Dneska jsme vyrazili na vltavíny. Vypadalo to dost beznadějně. Nakonec jsem jeden našla. Už jsme byli pomalu na cestě domů. Bylo to velké štěstí. A já ho dala Liborovi. Zazářily mu oči, když jsem mu ho podala. Nechtěl tomu věřit. Vždyť je to jen kamínek. Už jeden mám a třeba ještě další najdu. Aspoň na mě bude mít památku. Jestlipak si na mě někdy jen tak vzpomene? Docela by mě to zajímalo.

Podívala jsem se na sebe do zrcadla. No, modelka nejsem. Taková normální. Vždycky mi přišlo, že kluci to mají na světě jednodušší. A proto jsem se jim snažila podobat. Také jsem si s nimi mnohem více rozuměla. Dala se s nimi podnikat prima dobrodružství. Někaké panenky nebo se natrásat v sukýnkách mě stejně nikdy moc nebavilo. Jenže začínám dospívat. A je mi jasné, že na holky rozhodně nejsem. Budu ze sebe muset udělat tedy trochu ženu. Rozpustila jsem si vlasy. Hm. Už jsou do pasu. Pěkné, husté. Proč je tak nenosím? Ani nevím. Připadám si tak zranitelná, když vypadám jako holka. Asi si na to budu muset pomalu zvykat. Uvidíme. Zavřela jsem oči a viděla před sebou Libora s rozzářenýma očima, jak v ruce držel vltavín. Usmála jsem se.

POUŤOVÁ ZÁBAVA

Dneska! Dal jsem si předsevzetí. Dneska zkusím líbání. Večer jdu na pouťovou zábavu. Roman zůstane doma. Ještě mu není patnáct. Konečně budu mít prostor! Venca mě vyzvedne a tradá na zábavu. Není to tak daleko, ale my jsme frajeři, pojedeme na motorce. Ani nevím, kdo tam hraje. Není to důležité. Sejdeme se s klukama z gymplu a budou tam určitě i holky. Jsem na to zvědavý.

Hrála tam nějaká místní skupina, docela to ušlo. Seděli jsme s klukama a popíjeli pivo. Už jsem měl třetí a někdo přinesl panáky. Asi Jarda. Kopnul jsem to do sebe a zapil pivem. Za chvíli někdo otočil další panáky. A pak třetí. Začalo mi být divně. Šel jsem se raději podívat ven. Smál jsem se přihloupě a malinko se to se mnou motalo. Vyšel jsem ven a Pepa mi nabídl cigaretu. Jasně, jsem přece machr. Nezkazím to. Zapálil jsem si, jenže za chvíli jsem ucítil, že to byl pořádný omyl. Raději jsem to típnul, nebylo to vůbec dobrý. A taky mi to hýbalo žaludkem, ale to bych samozřejmě nikomu nepřiznal. Po chvíli se kolem nás začaly točit holky.

„Ty vole, ta má kozy“ zhodnotil jednu z nich Pepa. Asi myslel Ivanu. Jo, byla docela obdařená. Prohlížel jsem si ji. Všimla si toho a začala se mnou flirtovat. Magda zase jela po Pepovi. Ti dva se během minutky vypařili někam dozadu.

„Tak co, Libore, nepůjdem se podívat do parku?“ navrhla mi Ivana s podivným úsměvem. Bylo mi to jedno, tak jsem jen přikývl a loudal jsem se směrem k parku. Tam jsme se posadili na lavičku a ona se o mě

začala otírat. Hladila mě po noze a nakláněla se ke mně čím dál blíž. Oči mi klouzaly do jejího výstřihu. Hm. Fakt nadělení. Ani nevím jak, najednou jsme se začali líbat. Strkala mi jazyk do pusy a snažila se ke mně tisknout. Nějak jsem nic necítil. Asi jsem divnej. Naopak jsem domlouval svému žaludku, aby byl v klidu. Zavřel jsem oči.

Jenže před očima se mi objevila Dominika. Žaludek se najednou zvedl. Okamžitě jsem Ivanu odstrčil a začal zvracet. Ani nevím z čeho. Bylo mi fakt blbě. Podíval jsem se na lavičku a Ivana tam na mě čekala. Znovu se mi zvedl žaludek. Nemohl jsem se na ni ani podívat. Zeptala se mě, jestli něco nepotřebuju. Jenom jsem zavrtěl rukou a tajně doufal, že vypadne. Po chvíli se konečně zvedla a odkráčela. Pochopila, že už to nebude pokračovat. Chvíli jsem ležel na lavičce a nebyl schopen ničeho. Asi jsem usnul, protože pak jsem ucítil, že mě někdo budí.

„Ty vole, Libore, prober se! Musíme domů,“ snažil se mě Venca zachránit od průseru.

„Co je, kde to jsem?“ nemohl jsem se rychle zorientovat.

„Na zábavě, ty pitomče. Šíleně ses vožral. Pojd', vstávej, odvezu tě domů. Udržíš se na motorce?“ snažil se mě postavit na nohy. Nebyl jsem si úplně jistý.

„Půjdu radši pěšky. Hele, fakt to asi nedám.“ Zvedl jsem se a všechno se se mnou točilo. Venca mě podpíral a vedl pomalu k motorce.

„No tak to budu tlačit. Hlavně buď v pohodě, prosím tě.“

„Seš kámoš.“ Vděčně jsem se na něj podíval a vyrazili jsme k domovu. Hlava mi třesla a žaludek neseděl moc pevně. Znovu jsem po cestě zvracel.

„Nějak jsem to přehnal,“ omlouval jsem se Vencovi.

„Jo, dobrý, neřeš to. Stane se.“

Podal mi láhev s vodou a táhl mě k domovu. Chvíli jsme šli mlčky. Čerstvý vzduch a pohyb mi dělal dobře. V půlce cesty už jsem pomalu začal vnímat realitu.

„Venco, díky. Zachránil jsi mě. Už je mi trochu líp.“ Byl jsem svému kamarádovi opravdu vděčný.

„A co Ivana?“ ptal se spiklenecky Venca. „Stihli jste něco?“

„Jo, líbačka, tak normál,“ ohodnotil jsem svůj první zážitek. Ve skutečnosti to bylo dost otravné. Tak jestli mám tohle znovu opakovat, asi se mi zase zvedne žaludek. Jak po tom může někdo toužit? Nebo, že by Ivana nebyla ta pravá? V hlavě se mi mihla vzpomínka na Dominiku. Jak to, že se mi při té líbačce objevila? Okamžitě jsem to zahnal. Blbost. Bude to tím alkoholem. To je vše.

„A co ty?“ zpovídal jsem svého kamaráda. „Taky nějaká ženská?“

„Já?“ divil se Venca. „Ne, hele, mě žádná nebalí. A já ani o žádný nevím, se kterou bych chtěl něco zkusit. Možná v tanečních. Uvidíme.“

Překvapil mě svou odpovědí. Myslel jsem, že už jsem poslední.

„Jo, buď v klidu. Zas taková bomba to není,“ uklidňoval jsem ho. Podíval se na mě s povděkem.

„Co kdybychom zkusili nakopnout mašinu?“ zkoušel to znovu Venca.